

2. ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β

οὐ κέν οἱ κεχάροιτο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 ἐλθόντ', ἀλλά κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι, 250
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.

ἀλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος,
 τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἠδ' Ἀλιθέρσης,
 οἳ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοί εἰσιν ἑταῖροι.

ἀλλ', οἴω, καὶ δηθὰ καθήμενος ἀγγελιάων 255
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν οὐ ποτε ταύτην.”

ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἔα πρὸς δώμαθ' ἕκαστος,
 μνηστῆρες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου Ὀδυσῆος.

Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κιῶν ἐπὶ θίνα θαλάσσης, 260
 χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἀλός, εὔχετ' Ἀθήνη·

“Κλυθί μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ
 καί μ' ἐν νηϊ κέλευσας ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί, 265
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερηνορέοντες.”

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν,
 καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

“Τηλέμαχ', οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσειαι οὐδ' ἀνοήμων, 270
 εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ,
 οἷος κείνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε.
 οὐ τοι ἔπειθ' ἀλίη ὁδὸς ἔσσεται οὐδ' ἀτέλεστος.
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 οὐ σέ γ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσειω ἂ μενοιῶς. 275